Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

21. marts 2019*

»Traktatbrud – direktiv 1999/31/EF – artikel 14, litra b) og c) – deponering af affald – bestående deponeringsanlæg – tilsidesættelse«

I sag C-498/17,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 258 TEUF, anlagt den 17. august 2017,

Europa-Kommissionen ved G. Gattinara, F. Thiran og E. Sanfrutos Cano, som befuldmægtigede,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Palatiello,

sagsøgt,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan (refererende dommer), og dommerne C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič og I. Jarukaitis,

generaladvokat: Y. Bot,

justitssekretær: fuldmægtig R. Schiano,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. november 2018,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: italiensk.

Dom

1 Europa-Kommissionen har i stævningen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, litra b) og c), i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald (EFT 1999, L 182, s. 1), idet den med hensyn til deponeringsanlæggene i Avigliano (lokaliteten Serre Le Brecce), Ferrandina (lokaliteten Venita), Genzano di Lucania (lokaliteten Matinella), Latronico (lokaliteten Torre), Lauria (lokaliteten Carpineto), Maratea (lokaliteten Montescuro), Moliterno (lokaliteten Tempa La Guarella), de to deponeringsanlæg i Potenza (lokaliteten Montegrosso-Pallareta), deponeringsanlæggene i Rapolla (lokaliteten Albero in Piano), Roccanova (lokaliteten Serre), Sant'Angelo Le Fratte (lokaliteten Farisi), Campotosto (lokaliteten Reperduso), Capistrello (lokaliteten Trasolero), Francavilla (Valle Anzuca), L'Aquila (lokaliteten Ponte delle Grotte), Andria (D'Oria G. & C. Snc), Canosa (CO.BE.MA), Bisceglie (CO.GE.SER), Andria (F.lli Acquaviva), Trani (BAT-Igea Srl), Torviscosa (selskabet Caffaro), Atella (lokaliteten Cafaro), Corleto Perticara (lokaliteten Tempa Masone), Marsico Nuovo (lokaliteten Galaino), Matera (lokaliteten La Martella), Pescopagano (lokaliteten Domacchia), Rionero in Volture (lokaliteten Ventaruolo), Salandra (lokaliteten Piano del Governo), San Mauro Forte (lokaliteten Priati), Senise (lokaliteten Palomabara), Tito (lokaliteten Aia dei Monaci), Tito (lokaliteten Valle del Forno), Capestrano (lokaliteten Tirassegno), Castellalto (lokaliteten Colle Coccu), Castelvecchio Calvisio (lokaliteten Termine), Corfinio (lokaliteten Cannucce), Corfinio (lokaliteten Case querceto), Mosciano S. Angelo (lokaliteten Santa Assunta), S. Omero (lokaliteten Ficcadenti), Montecorvino Pugliano (lokaliteten Parapoti), San Bartolomeo in Galdo (lokaliteten Serra Pastore), Trivigano (tidligere Cava Zof) og Torviscosa (lokaliteten La Valletta) ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger for, at de af disse deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med dette direktivs artikel 8, nedlukkes snarest muligt i overensstemmelse med direktivets artikel 7, litra g), og artikel 13, eller idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for, at de af disse deponeringsanlæg, som har fået tilladelse til fortsat drift, bringes i overensstemmelse med nævnte direktiv, med undtagelse af kravene i bilag I, punkt 1, til dette direktiv.

Retsforskrifter

2 Artikel 1 i direktiv 1999/31 med overskriften »Generelle mål« har følgende ordlyd:

»1. Formålet med dette direktiv er ved hjælp af præcise driftsmæssige og tekniske krav til affald og deponeringsanlæg at opfylde kravene i [Rådets] direktiv 75/442/EØF [af 15. juli 1975 om affald (EFT 1975, L 194, s. 39)], særlig artikel 3 og 4, gennem foranstaltninger, procedurer og retningslinjer, der tager sigte på at forebygge eller i videst muligt omfang begrænse miljøbelastningen fra deponering af affald, herunder navnlig forureningen af overfladevand, grundvand, jord og luft, og belastningen af det globale miljø, herunder drivhuseffekten, samt eventuelle heraf følgende risici for menneskers sundhed under hele deponeringsanlæggets levetid.

2. For så vidt angår deponeringsanlægs tekniske karakteristika indeholder dette direktiv de relevante tekniske krav til de deponeringsanlæg, som [Rådets] direktiv 96/61/EF [af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT 1996, L 257, s. 26)] finder anvendelse på, således at de generelle krav i [dette] direktiv kan omsættes til konkrete forskrifter. De relevante krav i direktiv 96/61/EF anses for opfyldt, hvis kravene i nærværende direktiv er opfyldt. De relevante krav i direktiv 96/61/EF anses for opfyldt, hvis kravene i nærværende direktiv er opfyldt.«

3 Artikel 7 i direktiv 1999/31 med overskriften »Ansøgning om godkendelse« fastsætter følgende:

»Medlemsstaterne træffer sådanne foranstaltninger, at en [an]søgning om godkendelse af et deponeringsanlæg mindst indeholder oplysninger om følgende:

[…]

g) påtænkt plan for nedluknings- og efterbehandlingsprocedurer

[…]«

4 Direktivets artikel 8 med overskriften »Betingelser for udstedelse af en godkendelse« bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne træffer sådanne foranstaltninger:

a) at den kompetente myndighed kun godkender et deponeringsanlæg, hvis den har vished for:
   i) at projektet opfylder alle de relevante krav i dette direktiv, herunder bilagene, jf. dog artikel 3, stk. 4 og 5
   ii) at ledelsen af deponeringsanlægget varetages af en fysisk person, der er teknisk kompetent til at lede anlægget; at faglig og teknisk oplæring og uddannelse af deponeringsanlæggets operatører og personale er sikret
   iii) at deponeringsanlægget vil blive drevet således, at der træffes de nødvendige foranstaltninger til forebyggelse af ulykker og begrænsning af følgerne af sådanne ulykker
   iv) at ansøgeren på grundlag af nærmere bestemmelser, der fastsættes af medlemsstaterne, inden deponeringen påbegyndes, har truffet eller vil træffe passende forholdsregler i form af sikkerhedsstillelse eller tilsvarende med henblik på at sikre, at de forpligtelser (herunder foranstaltninger til efterbehandling), som følger af den i henhold til direktivet udstedte godkendelse, opfyldes, og at nedlukningsprocedurerne i artikel 13 følges. Denne sikkerhed eller tilsvarende tilbageholdes, så længe anlægget er genstand for vedligeholdelse og efterbehandling i overensstemmelse med artikel 13, litra d). Medlemsstaterne kan efter eget valg erklære, at dette punkt iv) ikke finder anvendelse på deponeringsanlæg for inert affald

b) at projektet er i overensstemmelse med den eller de relevante affaldshåndteringsplaner, der er nævnt i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF

c) at den kompetente myndighed, inden deponeringen påbegyndes, aflægger et kontrolbesøg på anlægget for at sikre sig, at det opfylder de relevante godkendelsesbetingelser. Dette begrænser på ingen måde operatørens ansvar i henhold til godkendelsesbetingelserne.«

5 Artikel 13 i direktiv 1999/31 med overskriften »Procedurer for nedlukning og efterbehandling« fastsætter følgende:

»Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at følgende, hvor det er relevant, finder sted i overensstemmelse med godkendelsesbetingelserne:

a) [N]edlukningsproceduren for et deponeringsanlæg eller en del deraf indledes:
   i) når de relevante betingelser i godkendelsen er opfyldt, eller
   ii) med tilladelse fra den kompetente myndighed efter anmodning fra operatøren, eller
   iii) når den kompetente myndighed træffer begrundet beslutning herom.

b) [E]t deponeringsanlæg eller en del deraf kan kun betragtes som endeligt nedlukket, når den kompetente myndighed har udført en afsluttende inspektion på stedet og har vurderet alle operatørens beretninger og meddelt operatøren sin godkendelse af nedlukningen. Dette begrænser på ingen måde operatørens ansvar i henhold til godkendelsesbetingelserne.

[…]«

6 Dette direktivs artikel 14 med overskriften »Bestående deponeringsanlæg« har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at deponeringsanlæg, som allerede er godkendt eller i drift på tidspunktet for dette direktivs gennemførelse, kun fortsætter driften, hvis nedennævnte skridt gennemføres snarest muligt og senest otte år efter datoen i artikel 18, stk. 1:

a) [S]enest et år efter datoen i artikel 18, stk. 1, skal operatøren af et deponeringsanlæg udarbejde en overgangsplan for anlægget, som forelægges de kompetente myndigheder til godkendelse, og som omfatter de i artikel 8 nævnte forhold samt eventuelle udbedrende foranstaltninger, som operatøren finder nødvendige for at opfylde kravene i dette direktiv med undtagelse af kravene i bilag I, punkt 1.

b) [E]fter at have fået overgangsplanen forelagt træffer de kompetente myndigheder på grundlag af overgangsplanen og bestemmelserne i dette direktiv endelig afgørelse om, hvorvidt driften kan fortsætte. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med artikel 8, nedlukkes snarest muligt i overensstemmelse med artikel 7, litra g), og artikel 13.

c) [P]å grundlag af den godkendte overgangsplan giver de kompetente myndigheder tilladelse til det nødvendige arbejde og fastsætter en overgangsperiode til gennemførelse af planen. Alle bestående deponeringsanlæg skal overholde kravene i dette direktiv med undtagelse af kravene i bilag I, punkt 1, senest otte år efter datoen i artikel 18, stk. 1.

d) i) [S]enest et år efter datoen i artikel 18, stk. 1, finder artikel 4, 5 og 11 samt bilag II anvendelse på deponeringsanlæg for farligt affald.
ii) [S]enest tre år efter datoen i artikel 18, stk. 1, finder artikel 6 anvendelse på deponeringsanlæg for farligt affald.«

7 Nævnte direktivs artikel 18 med overskriften »Gennemførelse i national ret« fastsætter følgende i stk. 1:

»Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest to år efter dets ikrafttræden. De underretter straks Kommissionen herom.

[…]«

8 I overensstemmelse med artikel 19 i direktiv 1999/31 trådte dette i kraft den 16. juli 1999.

Den administrative procedure

9 Efter flere kontakter til de italienske myndigheder sendte Kommissionen den 28. februar 2012 en åbningsskrivelse til Den Italienske Republik i henhold til artikel 258 TEUF, hvori den redegjorde for 102 bestående deponeringsanlæg i denne medlemsstat, som var i drift i strid med artikel 14 i direktiv 1999/31.

10 I skrivelser af 11. maj og 8. juni 2012 redegjorde de italienske myndigheder for 46 bestående deponeringsanlæg som omhandlet i nævnte artikel 14.

11 Kommissionen fremsendte den 22. november 2012 en begrundet udtalelse, som Den Italienske Republik besvarede den 24. januar 2013, den 3. marts og den 4. juli 2014.

12 Henset til visse upræcise oplysninger i de italienske myndigheders svar og i forlængelse af dom af 2. december 2014, Kommissionen mod Italien (C-196/13, EU:C:2014:2407), hvori Domstolen fastslog, at Den Italienske Republik havde tilsidesat artikel 260, stk. 1, TEUF hvad navnlig angik visse bestående deponeringsanlæg som omhandlet i artikel 14 i direktiv 1999/31, fremsendte Kommissionen den 19. juni 2015 en supplerende begrundet udtalelse, hvori den pointerede forskellen mellem traktatbrudsproceduren i den foreliggende sag og i den sag, som gav anledning til denne dom. Kommissionen anførte heri, at sidstnævnte sag vedrørte den forpligtelse, der påhvilede de kompetente myndigheder til at træffe en afgørelse vedrørende hvert af de omhandlede deponeringsanlæg, enten om tilladelse til fortsat drift af disse deponeringsanlæg eller om nedlukning af dem i overensstemmelse med artikel 14 i direktiv 1999/31. Kommissionen præciserede, at proceduren i den foreliggende sag derimod vedrører de såkaldte »afslutningsforpligtelser«, nemlig forpligtelserne til at gennemføre de foranstaltninger, som den berørte medlemsstat allerede har truffet, og som, afhængigt af anlæggene, både kan tage sigte på tilladelse til fortsat drift af det omhandlede deponeringsanlæg og nedlukning af dette. Ifølge Kommissionen består disse afslutningsforpligtelser, afhængigt af det omhandlede deponeringsanlæg, både i gennemførelse af de nødvendige foranstaltninger til nedlukning af dette i overensstemmelse med dette direktivs artikel 14, litra b), andet punktum, og i vedtagelse af de nødvendige foranstaltninger med henblik på at bringe deponeringsanlægget i overensstemmelse med nævnte direktiv, hvis det har fået tilladelse til fortsat drift i henhold til samme direktivs artikel 14, litra c).

13 I forbindelse med den supplerende begrundede udtalelse gav Kommissionen Den Italienske Republik en frist til den 19. oktober 2015 til at svare på udtalelsen, hvilket Den Italienske Republik gjorde ved skrivelser af 20. oktober 2015, 9. september 2016, 13. januar og 12. april 2017.

14 I sit svar af 9. september 2016 fremlagde Den Italienske Republik en fuldstændig liste over de bestående deponeringsanlæg, opdelt efter region, og nævnte fire andre bestående deponeringsanlæg, som imidlertid ikke er genstand for nærværende sag, eftersom de ikke er taget i betragtning i åbningsskrivelsen.

15 I lyset af Den Italienske Republiks svar af 13. januar og 12. april 2017 på den supplerende begrundede udtalelse anførte Kommissionen, at seks deponeringsanlæg var blevet bragt i overensstemmelse med direktiv 1999/31.

16 Da Kommissionen imidlertid fandt, at 44 deponeringsanlæg fortsat ikke var i overensstemmelse med direktiv 1999/31, besluttede den at anlægge nærværende sag.

Om søgsmålet

Parternes argumenter

17 Kommissionen har erindret om, at i henhold til artikel 14 i direktiv 1999/31 skal medlemsstaterne træffe foranstaltninger til at sikre, at bestående deponeringsanlæg, dvs. deponeringsanlæg, som har fået tilladelse til fortsat drift, eller som allerede var i drift før den 16. juli 2001, kun fortsætter driften efter den 16. juli 2009, hvis de skridt, som er omhandlet i direktivets artikel 14, litra b) og c), gennemføres snarest muligt. Ved denne artikel indføres der således en overgangsordning, som skal sikre, at bestående deponeringsanlæg hurtigt bringes i overensstemmelse med kravene i nævnte direktiv.

18 Kommissionen har anført, at den foreliggende traktatbrudssag kun vedrører de afslutningsforpligtelser, som tager sigte på gennemførelse af de nødvendige foranstaltninger til nedlukning af bestående deponeringsanlæg senest den 16. juli 2009 i overensstemmelse med artikel 14, litra b), andet punktum,

i direktiv 1999/31 eller gennemførelse af de nødvendige foranstaltninger med henblik på at bringe de bestående deponeringsanlæg, som har fået tilladelse til fortsat drift, i overensstemmelse med kravene i dette direktiv i henhold til dets artikel 14, litra c).

19 Hvad for det første angår de bestående deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift, burde Den Italienske Republik i henhold til artikel 14, litra b), andet punktum, i direktiv 1999/31 have truffet de nødvendige foranstaltninger for, at disse snarest muligt og senest den 16. juli 2009 blev nedlukket i overensstemmelse med dette direktivs artikel 7, litra g), og artikel 13.

20 For det andet fastsætter nævnte direktivs artikel 14, litra c), med hensyn til bestående deponeringsanlæg, som har fået tilladelse til fortsat drift, at hvis overgangsplanen er blevet godkendt, og der således er blevet givet tilladelse til at fortsætte driften, skal de kompetente myndigheder sikre, at alle disse deponeringsanlæg overholder kravene i samme direktiv senest den 16. juli 2009.

21 Kommissionen har i denne forbindelse påpeget en vis tvetydighed i de foranstaltninger, som de italienske myndigheder har truffet, for så vidt som de nogle gange i første omgang har besluttet at godkende en overgangsplan og dermed har tilladt den fortsatte drift af det pågældende deponeringsanlæg, inden de i anden omgang har truffet beslutning om nedlukning af dette. Udtrykket »overgang« er ligeledes blevet anvendt selv i forbindelse med deponeringsanlæg, i forhold til hvilke der er truffet beslutning om nedlukning. I forhold til 22 af de 44 deponeringsanlæg, som er omfattet af nærværende søgsmål, vil det således være umuligt entydigt at afgøre, om der er tale om nedlukning eller fortsat drift.

22 Kommissionen har anført, at med hensyn til de 44 omhandlede deponeringsanlæg forholder det sig i alle tilfælde således, at enten er det nødvendige arbejde med henblik på at bringe de deponeringsanlæg, som skulle fortsætte driften, i overensstemmelse med direktiv 1999/31 ikke blevet gennemført den 19. oktober 2015, som var den dato, der blev fastsat i den supplerende begrundede udtalelse, eller også er de nødvendige foranstaltninger med henblik på nedlukning af de deponeringsanlæg, i forhold til hvilke tilladelsen til drift ikke blev fornyet, ikke blevet truffet, i strid med dette direktivs artikel 14, litra b) og c).

23 Den Italienske Republik har bestridt Kommissionens argumenter. Med hensyn til den påståede tilsidesættelse af forpligtelsen i henhold til nævnte direktivs artikel 14, litra b) og c), til at træffe endelig afgørelse om, hvorvidt de bestående deponeringsanlæg skulle bringes i overensstemmelse med direktivet eller nedlukkes, og med hensyn til tvetydigheden i de foranstaltninger, som de italienske myndigheder har truffet, har Den Italienske Republik anført, dels at de kompetente myndigheder har truffet en endelig afgørelse om nedlukning af 18 af de 22 deponeringsanlæg, mens der hvad angår 4 andre deponeringsanlæg, beliggende i regionen Puglia, er truffet endelige afgørelser om, at de skal bringes i overensstemmelse med samme direktivs bestemmelser, dels at Kommissionen, med hensyn til de 22 andre deponeringsanlæg, som denne har peget på, ikke har anfægtet gyldigheden af de endelige foranstaltninger til nedlukning, som de kompetente myndigheder har truffet, men alene henvist til tilsidesættelsen af forpligtelsen til at afslutte nedlukningsarbejdet inden udløbet af fristen den 16. juli 2009.

24 I mange tilfælde har de kompetente myndigheder i første omgang krævet udbedring af det omhandlede deponeringsanlæg og givet tilladelse til drift af dette, hvorefter de i anden omgang har truffet beslutning om endelig nedlukning af dette deponeringsanlæg på grund af manglende overholdelse af kravene inden for de fastsatte frister eller efter ophør af driften. Den endelige nedlukning af det pågældende deponeringsanlæg er i dette tilfælde blevet foretaget i medfør af bestemmelserne i den enkelte retsakt, hvorved både overgangsplanen og nedlukningsplanen er blevet godkendt, hvilket forklarer den angivelige tvetydighed i de beslutninger, som de italienske myndigheder har henvist til, hvilken tvetydighed er rent formel.

Domstolens bemærkninger

25 I henhold til artikel 14 i direktiv 1999/31 skulle medlemsstaterne træffe foranstaltninger til at sikre, at deponeringsanlæg, som allerede var godkendt eller i drift på tidspunktet for dette direktivs gennemførelse, dvs. senest den 16. juli 2001, kun kunne fortsætte driften, hvis alle de skridt, som er nævnt i denne artikel, var gennemført snarest muligt og senest den 16. juli 2009.

26 Det fremgår af Domstolens praksis, at nævnte artikel 14 indfører en midlertidig undtagelsesordning med henblik på at bringe disse deponeringsanlæg i overensstemmelse med de nye miljøkrav (dom af 25.2.2016, Kommissionen mod Spanien, C-454/14, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:117, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

27 Artikel 14, litra b), i direktiv 1999/31 kræver navnlig for det første, at de kompetente myndigheder træffer endelig afgørelse om, hvorvidt driften kan fortsætte på grundlag af en overgangsplan og dette direktiv, og for det andet, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at anlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 8, nedlukkes snarest muligt.

28 Artikel 14, litra c), i direktiv 1999/31 bestemmer i det væsentlige, at de kompetente myndigheder på grundlag af den godkendte overgangsplan giver tilladelse til det nødvendige arbejde og fastsætter en overgangsperiode til gennemførelse af planen, idet det præciseres, at alle bestående deponeringsanlæg skal overholde kravene i dette direktiv senest den 16. juli 2009.

29 Med henblik på at fastslå en tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til nævnte direktiv skal spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en sådan tilsidesættelse, ifølge Domstolens faste praksis vurderes på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, således at ændringer af forholdene i tiden derefter ikke kan tages i betragtning af Domstolen (dom af 18.10.2018, Kommissionen mod Rumænien, C-301/17, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:846, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

30 I den foreliggende sag er den relevante dato den, der blev fastsat i den supplerende begrundede udtalelse, nemlig den 19. oktober 2015.

31 Den Italienske Republik har ganske vist truffet foranstaltninger med henblik på enten nedlukning af de anlæg, som ikke har fået tilladelse til at fortsætte driften, eller gennemførelse af det nødvendige arbejde i overensstemmelse med de overgangsplaner, som de kompetente myndigheder har godkendt.

32 Det er imidlertid for det første ubestridt mellem parterne, at deponeringsanlæggene i Avigliano (lokaliteten Serre Le Brecce), Ferrandina (lokaliteten Venita), Genzano di Lucania (lokaliteten Matinella), Latronico (lokaliteten Torre), Lauria (lokaliteten Carpineto), Maratea (lokaliteten Montescuro), Moliterno (lokaliteten Tempa La Guarella), Potenza (lokaliteten Montegrosso-Pallareta), Rapolla (lokaliteten Albero in Piano), Sant'Angelo Le Fratte (lokaliteten Farisi), Capistrello (lokaliteten Trasolero), Francavilla (Valle Anzuca), L'Aquila (lokaliteten Ponte delle Grotte), Canosa (CO.BE.MA), Torviscosa (selskabet Caffaro), Corleto Perticara (lokaliteten Tempa Masone), Marsico Nuovo (lokaliteten Galaino), Matera (lokaliteten La Martella), Rionero in Volture (lokaliteten Ventaruolo), Salandra (lokaliteten Piano del Governo), Senise (lokaliteten Palomabara), Tito (lokaliteten Aia dei Monaci), Capestrano (lokaliteten Tirassegno), Castellalto (lokaliteten Colle Coccu), Castelvecchio Calvisio (lokaliteten Termine), Corfinio (lokaliteten Cannucce), Corfinio (lokaliteten Case querceto), Mosciano S. Angelo (lokaliteten Santa Assunta), S. Omero (lokaliteten Ficcadenti), Montecorvino Pugliano (lokaliteten Parapoti) og Torviscosa (lokaliteten La Valletta) ikke i overensstemmelse med direktiv 1999/31 var blevet nedlukket den 19. oktober 2015 og fortsat ikke var i overensstemmelse med dette direktiv på datoen for anlæggelsen af nærværende sag.

33 Hvad for det andet angår deponeringsanlæggene i Andria (D'Oria G. & C.), Bisceglie (CO.GE.SER), Andria (F.lli Acquaviva), Trani (BAT-Igea), Atella (lokaliteten Cafaro), Pescopagano (lokaliteten Domacchia) og Tito (lokaliteten Valle del Forno) blev det under retsmødet bekræftet af parterne, at arbejdet med henblik på at bringe disse deponeringsanlæg i overensstemmelse med nævnte direktiv blev afsluttet i løbet af årene 2017 og 2018, dvs. efter den 19. oktober 2015.

34 Hvad for det tredje angår deponeringsanlæggene i Potenza (lokaliteten Montegrosso-Pallareta), Roccanova (lokaliteten Serre), Campotosto (lokaliteten Reperduso), San Mauro Forte (lokaliteten Priati), San Bartolomeo in Galdo (lokaliteten Serra Pastore) og Trivigano (tidligere Cava Zof) har Den Italienske Republik under retsmødet gjort gældende, at disse anlæg er blevet bragt i overensstemmelse med direktiv 1999/31. Selv hvis det antages, at Kommissionen havde været i stand til at undersøge de dokumenter, som Den Italienske Republik fremlagde aftenen før retsmødet, og som skulle vise, at disse deponeringsanlæg faktisk var blevet bragt i overensstemmelse med direktivet, hvilket Kommissionen i øvrigt har bestridt, skal det imidlertid bemærkes, at det står fast, at den pågældende tilpasning, såfremt den anses for godtgjort, er blevet foretaget efter den 19. oktober 2015.

35 Hvad endelig angår de argumenter, som Den Italienske Republik har fremført med henblik på at forklare, hvorfor den ikke overholdt sine forpligtelser i henhold til direktiv 1999/31, skal det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser eller frister, der følger af EU-retten, ikke overholdes (dom af 18.10.2018, Kommissionen mod Rumænien, C-301/17, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:846, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

36 Følgelig bør der gives Kommissionen medhold i søgsmålet.

37 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, litra b) og c), i direktiv 1999/31, idet den med hensyn til deponeringsanlæggene i Avigliano (lokaliteten Serre Le Brecce), Ferrandina (lokaliteten Venita), Genzano di Lucania (lokaliteten Matinella), Latronico (lokaliteten Torre), Lauria (lokaliteten Carpineto), Maratea (lokaliteten Montescuro), Moliterno (lokaliteten Tempa La Guarella), de to deponeringsanlæg i Potenza (lokaliteten Montegrosso-Pallareta), deponeringsanlæggene i Rapolla (lokaliteten Albero in Piano), Roccanova (lokaliteten Serre), Sant'Angelo Le Fratte (lokaliteten Farisi), Campotosto (lokaliteten Reperduso), Capistrello (lokaliteten Trasolero), Francavilla (Valle Anzuca), L'Aquila (lokaliteten Ponte delle Grotte), Andria (D'Oria G. & C.), Canosa (CO.BE.MA), Bisceglie (CO.GE.SER), Andria (F.lli Acquaviva), Trani (BAT-Igea), Torviscosa (selskabet Caffaro), Atella (lokaliteten Cafaro), Corleto Perticara (lokaliteten Tempa Masone), Marsico Nuovo (lokaliteten Galaino), Matera (lokaliteten La Martella), Pescopagano (lokaliteten Domacchia), Rionero in Volture (lokaliteten Ventaruolo), Salandra (lokaliteten Piano del Governo), San Mauro Forte (lokaliteten Priati), Senise (lokaliteten Palomabara), Tito (lokaliteten Aia dei Monaci), Tito (lokaliteten Valle del Forno), Capestrano (lokaliteten Tirassegno), Castellalto (lokaliteten Colle Coccu), Castelvecchio Calvisio (lokaliteten Termine), Corfinio (lokaliteten Cannucce), Corfinio (lokaliteten Case querceto), Mosciano S. Angelo (lokaliteten Santa Assunta), S. Omero (lokaliteten Ficcadenti), Montecorvino Pugliano (lokaliteten Parapoti), San Bartolomeo in Galdo (lokaliteten Serra Pastore), Trivigano (tidligere Cava Zof) og Torviscosa (lokaliteten La Valletta) ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger for, at de af disse deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med dette direktivs artikel 8, nedlukkes snarest muligt i overensstemmelse med direktivets artikel 7, litra g), og artikel 13, eller idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for, at de af disse deponeringsanlæg, som har fået tilladelse til fortsat drift, bringes i overensstemmelse med nævnte direktiv, med undtagelse af kravene i bilag I, punkt 1, til dette direktiv.

Sagsomkostninger

38 I medfør af artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Den Italienske Republik har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) **Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, litra b) og c), i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, idet den med hensyn til deponeringsanlæggene i Avigliano (lokaliteten Serre Le Brecce), Ferrandina (lokaliteten Venita), Genzano di Lucania (lokaliteten Matinella), Latronico (lokaliteten Torre), Lauria (lokaliteten Carpineto), Maratea (lokaliteten Montescuro), Moliterno (lokaliteten Tempa La Guarella), de to deponeringsanlæg i Potenza (lokaliteten Montegrosso-Pallareta), deponeringsanlæggene i Rapolla (lokaliteten Albero in Piano), Roccanova (lokaliteten Serre), Sant'Angelo Le Fratte (lokaliteten Farisi), Campotosto (lokaliteten Reperduso), Capistrello (lokaliteten Trasolero), Francavilla (Valle Anzuca), L'Aquila (lokaliteten Ponte delle Grotte), Andria (D'Oria G. & C. Snc), Canosa (CO.BE.MA), Bisceglie (CO.GE.SER), Andria (F.lli Acquaviva), Trani (BAT-Igea Srl), Torviscosa (selskabet Caffaro), Atella (lokaliteten Cafaro), Corleto Perticara (lokaliteten Tempa Masone), Marsico Nuovo (lokaliteten Galaino), Matera (lokaliteten La Martella), Pescopagano (lokaliteten Domacchia), Rionero in Volture (lokaliteten Ventaruolo), Salandra (lokaliteten Piano del Governo), San Mauro Forte (lokaliteten Priati), Senise (lokaliteten Palomabara), Tito (lokaliteten Aia dei Monaci), Tito (lokaliteten Valle del Forno), Capestrano (lokaliteten Tirassegno), Castellalto (lokaliteten Colle Coccu), Castelvecchio Calvisio (lokaliteten Termine), Corfinio (lokaliteten Cannucce), Corfinio (lokaliteten Case querceto), Mosciano S. Angelo (lokaliteten Santa Assunta), S. Omero (lokaliteten Ficcadenti), Montecorvino Pugliano (lokaliteten Parapoti), San Bartolomeo in Galdo (lokaliteten Serra Pastore), Trivigano (tidligere Cava Zof) og Torviscosa (lokaliteten La Valletta) ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger for, at de af disse deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med dette direktivs artikel 8, nedlukkes snarest muligt i overensstemmelse med direktivets artikel 7, litra g), og artikel 13, eller idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for, at de af disse deponeringsanlæg, som har fået tilladelse til fortsat drift, bringes i overensstemmelse med nævnte direktiv, med undtagelse af kravene i bilag I, punkt 1, til dette direktiv.**

2) **Den Italienske Republik betaler sagsomkostningerne.**

Underskrifter